

Kammeradvokaten

Dato: 12. marts 2009
J.nr.: 34-1324 HS/BAN/DAM/CST/doh

Vester Farimagsgade 23
DK-1606 København V

Telefon: 33 15 20 10
Telefax: 33 15 61 15

mail@kammeradv.dk
www.kammeradv.dk

Pr. mail ath@ams.dk og tdj@ams.dk

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 2
Postboks 2150
1016 København K

Hjemmel til sanktionering af sygedagpengemodtagere under forsøgsordning

Arbejdsmarkedsstyrelsen har den 10. ds. under møde afholdt i styrelsen anmodet mig om at foretage en vurdering af, hvorvidt der er fornøden hjemmel til at sanktionere sygedagpengemodtagernes manglende deltagelse i de forsøg, som er nærmere reguleret i bekendtgørelse nr. 1327 af 15. december 2008.

I den forbindelse ønsker styrelsen ikke min vurdering af, hvorvidt selve forsøgsordningen har tilstrækkelig hjemmel, idet der efter styrelsens opfattelse ikke hersker tvivl herom. Styrelsen har således anerkendt, at hjemlen for gennemførelse af forsøg for sygedagpengemodtagerne er sygedagpengelovens § 80 og ikke § 4 i lov om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og § 116 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, som er anført i nugældende bekendtgørelse. Arbejdsmarkedsstyrelsen agter derfor snarest at udstede ny bekendtgørelse.

Jeg har således ikke vurderet, om den omstændighed, at forsøgene indebærer, at nogle forsøgspersoner pålægges en tidlig aktiv indsats, som de ikke efter de nugældende regler i sygedagpengeloven ville kunne tilbydes/pålægges under et almindeligt opfølgingsforløb, ligger inden for de i § 80 omfattede forsøgsordninger.

Herudover har styrelsen udtrykkeligt gjort opmærksom på, at jeg heller ikke, som led i min vurdering, skal inddrage spørgsmålet om, hvorvidt forsøgsordningerne med tilhørende sanktionering er i strid med Den europæiske Menneskerettighedskonvention (herefter

kaldet EMRK). Efter min gennemspilning af radioprogrammet i P1 har jeg forstået, at styrelsen i øjeblikket er i færd med at foretage denne vurdering.

Såfremt styrelsen måtte ændre mening og således ønske min vurdering af ovenstående punkter, står jeg naturligvis til rådighed, idet det bemærkes, at det ikke på forhånd kan afvises, at disse problemstillinger har betydning for det tema, styrelsen har bedt mig udtale mig om.

Endelig kontaktede styrelsen mig telefonisk den 11. ds. og meddelte, at såfremt jeg måtte vurdere, at der ikke er den fornødne hjemmel til sanktionering, ønskes retsstillingen beskrevet for de modtagere af sygedagpenge, der har været omfattet af forsøgsordninger, og som er blevet sanktioneret for manglende deltagelse i form af stop af sygedagpenge. I tilknytning hertil ønskes vurderet, hvorledes styrelsen skal forholde sig, indtil ny bekendtgørelse udstedes, såfremt den fornødne hjemmel herved kan skabes.

Herefter bemærker jeg følgende:

1. Sagens baggrund

Som led i udmøntningen af indgået aftale mellem regeringen og partierne bag jobplanen af 5. november 2008 om nedbringelse af sygefravær er udarbejdet udkast til lovforslag i februar 2009.

For at nedbringe sygefraværet og styrke en målrettet indsats over for alle sygemeldte, agtes det foreslået, at kommunerne får hjemmel til at give alle sygemeldte og ledighedsydelsesmodtagere aktiveringstilbud i form af vejledning og opkvalificering, virksomhedspraktik og ansættelse med løntilskud. I tilknytning hertil skal der kunne gives enkeltstående tilbud af forebyggende og afklarende karakter, som for eksempel fysisk træning, kostvejledning, psykologhjælp, mestring af smerter og kroniske lidelser, depressionsskole mv.

I modsætning til nugældende regler, hvorefter de sygemeldte kun i visse tilfælde kan få aktive tilbud, skal alle sygemeldte således kunne få aktiveringstilbud.

Ifølge "Projektbeskrivelse, Aktive - hurtigere tilbage" udarbejdet af Arbejdsmarkedsstyrelsen den 20. november 2008 lancerede styrelsen et nyt projekt blandt andet for at skabe

gunstige startbetingelser i forbindelse med beskæftigelsesministerens kommende forslag til lovgivning.

Projektet er et kontrolleret forsøg, der skal gøre det muligt at kunne måle effekten af en aktiv indsats, herunder forebyggende og afklarende tilbud.

Sygemeldte er blevet udtaget til deltagelse i forsøget, således at halvdelen af "egnede" sygedagpengemodtagere i visse kommuner tilfældigt er blevet udvalgt til at modtage den planlagte aktive indsats – deltagergruppen. Den anden halvdel vil modtage den normale indsats og vil dermed fungere som kontrolgruppe.

Forsøget er iværksat med udstedelse af bekendtgørelse nr. 1327 af 15. december 2008, som trådte i kraft den 1. januar 2009, og var en ændring af bekendtgørelse nr. 1034 af 10. oktober 2008.

I bekendtgørelsen er nærmere reguleret, hvilke tilbud der kan gives som led i forsøget, ligesom det i § 6a, stk. 6 er fastlagt, at personer, der er omfattet af forsøget, har pligt til at deltage, og at sygedagpengemodtagernes manglende deltagelse sanktioneres efter reglerne i sygedagpengeloven om undladelse til medvirken ved kommunens opfølgning, jf. § 21, stk. 1, nr. 3. Efter denne regel bortfalder retten til sygedagpenge. Arbejdsmarkedsstyrelsen har kendskab til 10 tilfælde af sanktionering.

Bekendtgørelse nr. 1034 og dermed også nr. 1327 er angivet at være udstedt i medfør af § 4 i lov om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats (lov nr. 522 af 24. juni 2005) og § 116 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats (lovbekendtgørelse nr. 439 af 29. maj 2008).

I radioudsendelse af 5. marts 2009 i P1, som jeg har aflyttet, har journalist Jesper Tynell rejst spørgsmål om lovligheden af forsøgsordningen i forhold til sygedagpengemodtagerne. Udgangspunktet er ifølge Tynell, at ministeren ved forsøgsordningen afprøver et kommende lovforslag, som Folketinget endnu ikke har modtaget endsige vedtaget, og dermed opstår et hjemmelsproblem.

Ved journalistens oprindelige henvendelse oplyste Arbejdsmarkedsstyrelsen, at det pågældende forsøg, som også angivet i bekendtgørelsen, blev gennemført efter bemyndi-

gelse i blandt andet lov om aktiv beskæftigelse og altså ikke i medfør af lov om sygedagpenge.

Herom udtalte professor Kirsten Ketscher i radioprogrammet, at: "Man bruger en bemyndigelsesbestemmelse i en helt anden lov til at ændre retsstillingen grundlæggende for folk, der modtager dagpenge efter sygedagpengeloven. Det er her, spørgsmålet rejser sig, om det overhovedet er lovligt at lave et sådant forsøg, og det mener jeg faktisk ikke, det er."

Videre udtalte hun: "...Jeg mener, at der skal være en hjemmel i den lov i henhold til hvilken, man vil fratage retten til sygedagpenge..."

Arbejdsmarkedsstyrelsen erkendte på denne baggrund, at bekendtgørelse nr. 1034 og dermed nr. 1327 rettelig skulle have henvist til § 80 i lov om sygedagpenge. Ved præcisering af hjemlen og dermed udstedelse af ny bekendtgørelse var det herefter styrelsens opfattelse, at forsøgsordningen var lovlig, hvilket også gjaldt sanktioneringen ved manglende medvirken.

Sekretariatschef i Arbejdsmarkedsstyrelsen udtalte således:

"Hjemlen i § 80 giver os anledning til at lave forsøg med den indsats over for de sygemeldte, som er reguleret i kap. 6. Det vil sige, hvordan hjælper vi bedst de syge - det er dét der omhandles i kap. 6. I loven er der så indsat en bestemmelse om, at hvis man ikke uden gyldig grund vil deltage i tilbud efter kap. 6 i loven, så kan det medføre, at det får konsekvenser for retten til at få udbetalt sygedagpenge. Altså vi piller sådan set ikke ved de regler - det vi piller ved, det er muligheden for at hjælpe de sygemeldte tilbage så hurtigt som muligt ved at give dem nogle bedre tilbud efter kap. 6."

Debatten fortsatte imidlertid trods denne udmelding fra Arbejdsmarkedsstyrelsen, idet Kirsten Ketcher nu udtalte: "For det første så synes jeg jo, det er positivt, at man nu vedkender sig, at man må have hjemlen i selve den lov, som fraviges. Og så må vi jo se nærmere på den bemyndigelsesbestemmelse, som de påberåber sig, og det er jo således, at retten til sygedagpenge og bortfald af retten til sygedagpenge er omhandlet i kap. 7, mens retten til at lave forsøgsordninger, det står i kap. 6. Den pågældende bestemmelse den giver altså ikke hjemmel til at lave eksperimenter i forhold til kap. 7. Man har altså

ikke direkte hjemmel til det, man ønsker at gøre, og jeg vil altså sige, at alle sådanne forsøgsbestemmelser de skal altså fortolkes restriktivt, fordi det går ud på at sætte lovens almindelige bestemmelser ud af kraft. Og derfor vil jeg sige, at hvis lovgiver havde ment, at bortfald af retten til sygedagpenge også skulle omfattes af et forsøg, så skulle det være nævnt i forsøgsbestemmelsen - og det har man ikke gjort."

Herudover kan forsøgsordningen ifølge professoren være i strid med EMRK, idet visse borgeres ejendomsret til sociale ydelser krænkes. Forsøget er iværksat med det formål at sammenligne to grupper af syge mennesker, hvilket ikke efter hendes opfattelse er et tilstrækkeligt grundlag til at retfærdiggøre forsøget.

Journalisten havde forud for programmet oplyst over for Arbejdsmarkedsstyrelsen, at forsøget ifølge professoren var i strid med artikel 14 i EMRK sammenholdt med tillægsprotokol 1, artikel 1.

Forelagt dette oplyste Arbejdsmarkedsstyrelsen, at styrelsen ikke forud for iværksættelsen af forsøget havde foretaget en vurdering af forsøgets overensstemmelse med menneskerettighederne, men at styrelsen nu var gået i gang med en sådan vurdering. Forsøgene ville imidlertid ikke blive sat i bero, mens denne undersøgelse blev gennemført.

2. Det retlige grundlag

2.1. Lov om sygedagpenge (Lov nr. 563 af 9. juli 2006)

Formålet med loven er som bekendt at yde økonomisk kompensation ved fravær på grund af sygdom, at medvirke til, at den sygemeldte genvinder sin arbejdsevne og vender tilbage til arbejdsmarkedet så hurtigt som muligt, og at understøtte samarbejdet mellem kommuner, virksomheder og andre relevante aktører for at nedbringe og forebygge sygefravær, jf. lovens § 1.

Retten til sygedagpenge er betinget af, at en person er uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom, jf. lovens § 7, stk. 1.

Det følger af lovens § 80, at:

"Beskæftigelsesministeren kan efter aftale med en kommune tillade, at der bliver lavet forsøgsordninger, herunder forsøgsordninger med digital administration, der fraviger reglerne i §§ 8-17, 35-40 og 54-58".

Selve bestemmelsen henviser således ikke til reglerne i lovens kapitel 7, hvorefter retten til sygedagpenge blandt andet efter § 21, stk. 1, nr. 3, kan bortfalde, hvis den sygemeldte uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunens opfølgning efter kapitel 6.

I bemærkningerne til § 80 er præciseret, at hjemlen til at tillade forsøgsordninger medfører, at ministeren kan tillade, at der bliver lavet forsøgsordninger, der fraviger reglerne om opfølgning og anmeldelse, jf. Folketingstidende 2000-01, Tillæg A, sp. 2524.

I fortsættelse heraf er i bemærkningerne anført: "Forslaget er begrundet i, at en forsøgsordning vil kunne medvirke til, at overvejelser om eventuelle ændringer i loven vil kunne ses fungere i praksis, før de bliver indført i hele landet."

Der anføres ikke noget om, at disse forsøg også isoleret betragtet kan være til gavn for den enkelte sygemeldte, der medvirker i forsøget i form af intensiveret opfølgning/aktivering. Retsfølgen af borgernes manglende medvirken berøres ikke, herunder henvises ikke til sanktionsreglerne i nugældende kapitel 7.

Ved § 80 blev ministeren givet tilladelse til at fravige nærmere bestemmelser i den da gældende lov om sygedagpenge (Lovbekendtgørelse nr. 147 af 2. marts 2000). Disse bestemmelser vedrørte anmeldelse og dokumentation af sygdomstilfælde, frivillig sikring for personer, der havde indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed, samt arbejdsgiverens adgang til at tegne forsikring om refusion af dagpenge fra kommunen. Herudover blev der givet tilladelse til at fravige § 24 om opfølgning, der i det væsentligste er videreført i den nugældende lovs kapitel 6.

De regler, der efter den gældende § 80 kan fraviges, udgør de fleste af reglerne i kapitel 6 om visitation og opfølgning (§§8-17, men dog ikke §§ 18-20) kapitel 12 om anmeldelse af sygefravær og dokumentation (§§35-40) og kapitel 19-21 om refusion (§§ 54-58).

Efter kapitel 6 om visitation og opfølgning skal kommunen i løbende sygedagpengesager, hvor kommunen ikke har modtaget en raskmelding, tilrettelægge og gennemføre et individuelt og fleksibelt opfølgningsforløb under hensyn til sygdommens karakter og syge-

meldtes behov og forudsætninger. Forløbet skal udgøre en sammenhængende og helhedsorienteret indsats, jf. lovens § 8. Kommunen skal inddrage den sygemeldte i opfølgningen, jf. lovens § 8, stk. 1. Endvidere skal kommunen løbende, herunder ved opfølgning vurdere, om betingelserne for at modtage sygedagpenge er til stede, samt om der foreligger hel eller delvis uarbejdsdygtighed på grund af sygdom, jf. lovens § 10, stk. 1.

Kommunen skal holde samtaler med den sygemeldte og ved første samtale tage stilling til udarbejdelsen af en opfølgningsplan med særlig fokus på arbejdsfastholdelse og tilbagemødet til arbejdsmarkedet, jf. lovens § 16.

Det fremgår af de generelle bemærkninger til kapitel 6 om opfølgning, at kommunen i sin vurdering af sygemeldtes konkrete behov skal tage stilling til behovet for behandling, optræning, revalidering, fleksjob og eventuel førtidspension.

Kapitel 6 indeholder i § 10, stk. 2, og § 14 hjemmel for ministeren til at fastsætte nærmere regler. Herudover indeholder § 19 en bestemmelse, der giver kommunen bemyndigelse til at overlade opgaver til andre aktører som led i at styrke opfølgningsindsatsen. Efter § 19, stk. 3, kan ministeren fastsætte regler om, hvordan indsatsen kan varetages af andre aktører.

Som fremhævet i projektbeskrivelsen for det foreliggende forsøg 'Aktive – hurtigere tilbage!' giver den gældende lovgivning kun jobcentrene mulighed for i visse tilfælde at give sygedagpengemodtagere aktive tilbud. Kommunerne kan kun give enkeltstående tilbud af forebyggende og afklarende karakter som led i et beskæftigelsesfremmende forløb, hvor tilbuddene er indlagt i et længere forløb med virksomhedspraktik eller med vejledning og opkvalificering.

Lovens kapitel 7 indeholder reglerne om bortfald af ret til sygedagpenge. Af relevans for den foreliggende problemstilling er § 21, stk. 1, nr. 3, hvorefter retten til sygedagpenge bortfalder, hvis den sygemeldte uden rimelig grund undlader at medvirke ved kommunen opfølgning, jf. kapitel 6. Bortfald efter stk. 1, nr. 3, er betinget af, at kommunen har givet den sygemeldte en skriftlig orientering om konsekvenserne af, at vedkommende undlader at medvirke.

I forarbejderne til bestemmelsen (den tidligere § 8, stk. 1, nr. 3) er der ikke taget stilling til, hvorvidt sanktionen også skal kunne anvendes på fremtidige forsøgsordninger, da disse slet ikke nævnes.

I udkast til lovforslag fra februar 2009 til Lov om ændring af lov om sygedagpenge, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om aktiv socialpolitik og lov om integration af udlændinge i Danmark (En styrket beskæftigelsesrettet indsats over for sygemeldte m.fl.) er ikke fremsat forslag om en ændring af § 80. Derimod er der forslag om en lempeligere sanktionering af sygedagpengemodtagerens manglende deltagelse ved opfølgning (jf. forslaget pkt. 13), hvorefter man giver sygedagpengemodtagere et større incitament til igen at medvirke i opfølgningen. Der er i lovforslaget ikke taget stilling til, hvorvidt sanktionsreglerne skal kunne finde anvendelse ved forsøgsordninger.

Bekendtgørelse nr. 1034 og nr. 1327 skulle som nævnt ovenfor have været udstedt med hjemmel i § 80 i lov om sygedagpenge.

Som fremhævet ovenfor giver bekendtgørelse nr. 1327 en række kommuner tilladelse til at give personer, der modtager sygedagpenge eller er visiteret til fleksjob, et intensiveret kontaktforløb med beskæftigelsesfremmende tilbud, jf. bekendtgørelsens § 6 a, stk. 1. Efter § 6a, stk. 6, har personer der er omfattet af forsøget, pligt til at deltage i det intensiverede kontaktforløb samt de tilbud, kommunen giver. Sygedagpengemodtageres manglende deltagelse sanktioneres efter reglerne om undladelse til medvirken ved kommunen opfølgning, jf. § 21, stk. 1, nr. 3 i lov om sygedagpenge.

2.2 Hjemmelsgrundlag

Forvaltningen kan ikke handle uden fornøden bemyndigelse, hvilket med andre ord betyder, at forvaltningens virksomhed er afledet i forhold til lovgivningsmagten, jf. f.eks. Jens Garde m.fl., Forvaltningsret, 2004, s. 182.

Heri ligger et krav om lovhjemmel, hvilket i almindelighed betyder, at forvaltningen skal kunne legitimere sig gennem henvisning til en formel lovbestemmelse, jf. ligeledes Jens Garde m.fl., a. st., hvilket også gælder administrative forskrifter som bekendtgørelser, som skal være hjemlet i lovgivningen.

Kravet til hjemmel varierer, men det er almindeligt antaget, at jo mere dybtgående forvaltningen gør indgreb i borgernes frihed og ejendom, desto sikrere må hjemlen i almindelighed være, jf. Jens Garde m.fl., anf. værk, s. 189. Administrativ fastsættelse af bestemmelser af særligt indgribende karakter forudsætter således, at der i loven er en udtrykkelig bemyndigelse til at anvende disse indgreb, jf. Henrik Zahle, Dansk Forfatningsret, Institutioner og regulering, 2001, s. 353. Hvorvidt et indgreb må anses for særlig byrdefuld kan afhænge både af, hvilket gode der gøres indgreb i, og hvad indgrebet består af, jf. Jens Garde m.fl., anf. værk, s. 189.

Såfremt der fastsættes regler om straf for overtrædelse af en bekendtgørelses regler, følger det af det skærpede hjemmelskrav, at uanset om der i øvrigt er tale om et intensivt indgreb, skal der være lovhjemmel for at belægge overtrædelser af reglen med straf, jf. Jens Garde m.fl., anf. værk, s. 195.

Det skal med andre ord fremgå af loven, at der kan udstedes forskrifter, der forbindes med strafansvar. Alternativt skal loven i en straffebestemmelse fastsætte straf for overtrædelse af visse af lovens regler samt de i medfør af loven udstedte forskrifter, jf. Henrik Zahle, anf. værk, s. 353.

For at kunne vurdere, om en given administrativ fastsættelse af bestemmelser har klar hjemmel i lov, må det nærmere undersøges, hvad den bemyndigende lov indeholder. Bemyndigelsens indhold afgrænser således den handlefrihed, som den bemyndigede har. Der kan være tale om en emnemæssig eller genstandsmæssig begrænsning f.eks., når bemyndigelsen vedrører et bestemt genstandsområde, jf. Henrik Zahle, anf. værk, s. 351.

Grundlaget for en bedømmelse af, hvilket indhold en bemyndigelse har med hensyn til genstand og formål, er i første række lovens ordlyd. Der skal således foretages en fortolkning af loven efter almindelige fortolkningsprincipper. Loven suppleres af øvrige retskilder, herunder forarbejder til bemyndigelsesloven, jf. Henrik Zahle, anf. værk, s. 355. Såfremt forarbejderne fører til et resultat, der ikke stemmer overens med lovens ordlyd eller som modsiges af tungtvejende politiske hensyn, kan de komme til at vige for andre retskilder.

Generelt kan det anføres, at en almindeligt holdt lovbestemmelse, der bemyndiger ministeren til at fastsætte nærmere regler til lovens gennemførelse, giver hjemmel til udstedelse af bekendtgørelser vedrørende fremgangsmåden i forbindelse med effektueringen

af loven, men giver ikke hjemmel til udstedelse af anordninger, der fastsætter materielle betingelser eller pålægger borgerne pligter, som ikke fremgår af loven, jf. Peter Germer, Statsforfatningsret, 4. udgave, s. 117.

Derudover kan bekendtgørelser, der i videre omfang end loven fastlægger bebyrdende retsvirkninger for borgerne eller hjemler selvstændige rettigheder, kun udstedes med hjemmel i specifikke lovbemyndigelser, der giver beføjelse til udstedelse af bekendtgørelse inden for visse sagsområder eller til opnåelse af visse formål, jf. Peter Germer, anf. værk, s. 117.

3. Min vurdering

Som det fremgår af projektbeskrivelsen sammenholdt med bekendtgørelse nr. 1327 indebærer forsøgsordningen, at tilfældigt udvalgte sygemeldte forpligtes til at deltage, og at sanktionen ved manglende deltagelse er, at den sygemeldte mister sin ret til dagpenge, jf. sygedagpengelovens § 21, stk. 1, nr. 3. Den fremtidige ret til sygedagpenge bortfalder således helt efter de nugældende regler.

Forsøgsordningen må dermed betegnes som en indgribende foranstaltning, idet den sygemeldte risikerer at miste en ydelse, vedkommende ellers ville have krav på, såfremt den pågældende ikke var blevet udvalgt til forsøget. Efter min mening må borgerens retssikkerhed imidlertid anses for fyldestgørende betrygget ved bestemmelsen i § 21, stk. 1, nr. 3, hvorefter sanktioner kun kan pålægges, hvis den sygemeldtes undladelse må anses for at være "uden rimelig grund". Heri ligger nemlig efter min vurdering et krav om, at kommunens opfølgende foranstaltning skal være saglig, og dette krav kan prøves ved domstolene, jf. til sammenligning U 2006, side 770 H.

Her fastslog Højesteret, at domstolene kan tage stilling til, om et arbejde i individuel jobtræning, som en modtager af kontanthjælp fik tilbudt, var foreneligt med grundlovens § 75, stk. 2, og en ILO-konvention om, at foranstaltninger skal "sigte på at fremme fuld og produktiv beskæftigelse på grundlag af frit valg".

Hvis en kommunes opfølgende foranstaltning efter en forsøgsordning er åbenbart urimeligt, f.eks. fordi det kræver hårdt fysisk arbejde af en kræftsyg patient i terminalfasen, eller fordi det kræver, at den pågældende underkaster sig en kvaksalverbehandling, har borgeren "rimelig grund" til ikke at medvirke.

Derimod har borgeren ikke en sådan rimelig grund, blot fordi der er tale om en forsøgsordning.

Forsøgsordninger kan iværksættes af beskæftigelsesministeren med hjemmel i § 80 i lov om sygedagpenge. Efter denne bestemmelse kan der ved forsøgsordning fraviges fra visse regler om bl.a. opfølgning. Hverken af lovens ordlyd eller forarbejderne fremgår det, om eller i hvilket omfang forsøgsordninger kan indeholde bestemmelser om sanktionering.

For mig at se må det imidlertid kunne lægges til grund som udgangspunkt, at en regel, der skal gælde i nogle forsøgskommuner, træder i stedet for de regler, som ellers skulle være anvendt, og at dette også gælder i relation til klage og ikke-strafferetlige sanktioner.

Jeg lægger herved også vægt på, at denne opfattelse blev lagt til grund, da frikommuneforsøget i sin tid blev iværksat ved lov nr. 202 af 22. maj 1985 om frikommuner. I § 5 i denne lov bemyndiges socialministeren til at godkende regler for frikommuneforsøg, der fraviger bestemmelserne om, hvilke myndigheder der træffer afgørelse efter lov om dagpenge ved sygdom og fødsel, men de således særligt bemyndigede myndigheder ville naturligvis få tillagt de beføjelser, som efter lovens hovedregel tilkom andre myndigheder, og det samme gælder regler om klage osv.

Ved senere lovændringer blev dette præciseret, se § 32 i lovebekendtgørelse nr. 1224 af 18. december 1992, men præciseringen ændrer ikke på, at det også var udgangspunktet i den oprindelige lov, og for mig at se må der gælde en formodning for, at en forsøgsordning, der træder i stedet for hovedreglerne i kapitel 6 i sygedagpengeloven, netop indtager de således erstattede reglers plads. En henvisning i kapitel 7 til reglerne i kapitel 6 må derfor omfatte de forsøgsregler, der træder i stedet for kapitel 6.

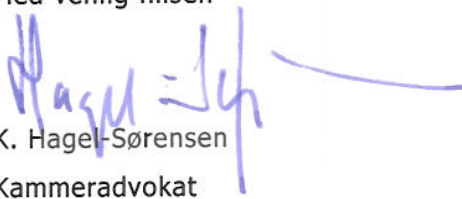
Hertil kommer, at § 19 i lov om sygedagpenge, der giver kommunerne en ret til selv at lave afvigende ordninger, utvivlsomt er omfattet af henvisningen i § 21, stk. 1, nr. 3, til lovens kapitel 6. § 19 er ikke omfattet af henvisningen i § 80, men det er der jo heller ikke behov for, fordi § 19 giver fuld fleksibilitet. Det ville imidlertid være meget mærkeligt, hvis forsøgsordninger, der er godkendt efter § 80, skulle være ringere stillet end kommunale forsøg efter § 19.

Herefter, og da en forsøgsordning efter § 80 må anses for urealistisk og ineffektiv, hvis der ikke til anvendelsen er knyttet lovens almindelige system med bortfald af sygedagpenge, er det sammenfattende min vurdering, at styrelsen kan lægge til grund, at borgernes undladelse af uden rimelig grund at medvirke ved kommunens opfølgning i en forsøgsordning, kan sanktioneres ved at lade sygedagpengene bortfalde.

Såfremt min udtalelse ønskes uddybet eller drøftet, står jeg naturligvis til rådighed. Henvendelse bedes i givet fald rettet til advokat Niels Banke eller advokat Lene Damkjær Christensen.

Med venlig hilsen

K. Hagel-Sørensen
Kammeradvokat